

Morten Sabroe

Os

433 sider

Poltikens Forlag

En skæg, varm og humoristisk bog. Morten Sabroe har det med at opbygge sine handlinger ved hjælp af skarpe dialoger. De kunne være endnu mere skarpe på tryk, men han vælger at tage udgangspunkt i mundret tale, og det profiterer romanen her. Her er rigeligt med flashbacks til den 11. september og til dengang i firserne, vi så Peter Sellers som Mr. Chance og præsidentrådgiver med få, velvalgte mundheld.

Morten Sabroes skriveglæde er meget stor. Man mærker de traumer, han selv havde som barn, da Den Gyldenblonde havde for travlt med sin egen karriere til at tage sig af sin søn. Og det virker. Vi får menneskeligheden med, ligesom vi er med handlingen og forståelsen. Smerten i forfatteren mærker vi og kan sagtens se den, selv om Morten også ofte giver den som lille playboy med hardcore dreng med solbriller på.

OS er en fin skildring af et menneske, der bliver udsat for svigt, ligesom jorden og menneskeheden bliver udsat for svigt den 11. september 2001, da to flyvere drøner ind i tvillinggårnene i New York.

Lidt vel hurtigt romanens personer, at der er tale om terror, selv om der faktisk gik nogle halve timer, før nogen fandt ud af, hvad det hele handlede om.

Men det betyder intet for sammenhængen i bogen her, som får os til at klukke, trække på smilebåndet og blive i godt humør af alle de hverdagssituationer f.eks. omkring sex, sex og sex, som mænd tænker på, uanset vi er på vej mod en atomkrig, eller blot går en tur på gaden.

En samtidsroman vi kan lide.

Handlingen er i teorien alvorlig nok .John William Harding vender tilbage til sin fødeby Os for at forson sig med sin bror som han ti år tidligere har svigtet på det grusomste. Hans datter Jackie venter med længsel på Robert der har mistet begge ben som soldat i Afghanistan, og som skal modtages som en helt på stationen i Os. Robert er ikke med toget, og det skrøbelige fundament byen er bygget på, begynder at slå revner, og de mørke hemmeligheder bag den bryder frem. Man kan lave en dybt alvorlig ud af det, så man som læser keder sig grusomt. Man kan også vælge at gøre fortællingen let og snedig og på den måde få folk til at forstå . . . Morten Sabro har valgt det sidste. Tak for det.

